

Ha arra ébredtek, hogy ott vagyok
köztetek, meg ne kíméljétek. Ha az ég
színét és mélységét venném is magamra,
ha fel is emelném szemetek, ha irgalmat
kevernék szívetekbe, átkozatok. Föld
kemencéjében legyek parázs. Mert
akkor az irgalom szégyentelenség.

Halmi Tamás

A porhaza meghódítása

Egy másik édenbe űzte ki őket.
Nem is űzte: hagyta, hadd menjenek
kócos fejük után, repesni, szív
hadd teljesüljön félős mellkasukban,
legyen szabadság a világosságból.
A kapuban a kerub gyöngy derűvel
biccent, a kilépőknek szép utat
és édes sorsot kíván. Ami várja
őket, túl van az ártatlanság jussán.
Azóta nem az én az alanya
az embernek, hanem a nyelv, az ének,
a költészet, a fény, az agapé.
Folyóvíz mellé ültetett fa máig
űzhetetlen testvéreire gondol.

Feloszlatott bánatok völgye

Szép a fénytől, hogy Isten mellett elfér.
Felsorakoznak lovaink széltében
a tengeren, hogy illetve lehessünk
ünnepedtől – ki csakis akkor vagy, ha
javaink közt a hiány is tiéd.
Létedre vall, hogy veled boldogulunk
adatik megsötétedés után
és élet előtt. Nincs sírásnál hübb érv
a feloszlatott bánatok völgyében;
tudhatnánk végre. Kedvesek kezdettől

ezt nyüstölik énekbe, áldomásba,
a tanulságot ebből származtatják,
mint száműzetésbe vonult virágok.
Ha forráshoz igyekszel, vízen sétálj.

